

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੁਮ ਬਡ ਦਾਤੇ ਦੇ ਰਹੇ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ॥ ਦੀਨੇ ਸਗਲੇ ਭੋਜਨ
 ਖਾਨ ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਇਕੁ ਗੁਨੁ ਨ ਜਾਨ ॥੧॥ ਹਉ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨਉ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ॥ ਤੂ ਕਰਿ ਗਤਿ
 ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਪ ਨ ਤਾਪ ਨ ਕਰਮ ਕੀਤਿ ॥ ਆਵੈ ਨਾਹੀ ਕਛੂ ਰੀਤਿ ॥
 ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖਉ ਆਸ ਏਕ ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਤਰਉ ਟੇਕ ॥੨॥ ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਪ੍ਰਬੀਨ ॥
 ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਜਲਹਿ ਮੀਨ ॥ ਅਗਮ ਅਗਮ ਉਚਹ ਤੇ ਉਚ ॥ ਹਮ ਥੋਰੇ ਤੁਮ ਬਹੁਤ ਮੂਚ ॥੩॥
 ਜਿਨ ਤੂ ਧਿਆਇਆ ਸੇ ਗਨੀ ॥ ਜਿਨ ਤੂ ਪਾਇਆ ਸੇ ਧਨੀ ॥ ਜਿਨਿ ਤੂ ਸੇਵਿਆ ਸੁਖੀ ਸੇ ॥ ਸੰਤ
 ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਪਰੇ ॥੪॥੧੭॥ {ਪੰਨਾ 1181-1182}

ਪਦਾਰਥ:- ਦੇ ਰਹੇ—(ਦਾਤਾਂ) ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰਵਿ ਰਹੇ—ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਖਾਨ—ਖਾਣ ਲਈ। ਮੋਹਿ
 ਨਿਰਗੁਨ—ਮੈਂ ਗੁਣ-ਹੀਨ ਨੇ। ਗੁਨੁ—ਉਪਕਾਰ। ਨ ਜਾਨ—ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ।1।

ਹਉ—ਹਉ, ਮੈਂ। ਨ ਜਾਨਉ—ਨ ਜਾਨਉ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਸਾਰ—ਕਦਰ। ਗਤਿ—ਉੱਚੀ ਆਤਮਕ
 ਅਵਸਥਾ। ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਰ—ਹੇ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੂ!।1। ਰਹਾਉ।

ਕਰਮ—(ਮਿਥੇ ਹੋਏ ਧਾਰਮਿਕ) ਕਰਮ। ਕੀਤਿ—ਕੀਤੇ। ਰੀਤਿ—(ਧਾਰਮਿਕ) ਰਸਮ। ਰਾਖਉ, ਮੈਂ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ।
 ਤਰਉ—ਤਰਉ, ਮੈਂ ਤਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪਾਰ ਲੰਘ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਟੇਕ—ਆਸਰੇ।2।

ਕਲਾ—ਸੱਤਿਆ, ਹੁਨਰ। ਪ੍ਰਬੀਨ—ਸਿਆਣਾ, ਪੂਰਨ। ਜਲਹਿ ਮੀਨ—ਜਲ ਦੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ। ਅਗਮ—
 ਅਪਹੁੰਚ। ਤੇ—ਤੋਂ। ਥੋਰੇ—ਥੋੜੇ ਵਿਚ ਵਾਲੇ, ਥੋੜ-ਵਿਤੇ। ਮੂਚ—ਵੱਡਾ, ਵੱਡੇ ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ।3।

ਤੂ—ਤੈਨੂੰ। ਸੇ—ਉਹ ਮਨੁੱਖ {ਬਹੁ-ਵਚਨ}। ਗਨੀ—ਗਨੀ, ਧਨਾਢ। ਤੂ—ਤੈਨੂੰ। ਧਨੀ—ਧਨ ਵਾਲੇ, ਦੌਲਤਮੰਦ।
 ਜਿਨਿ—ਜਿਸ ਨੇ, ਜਿਸ ਜਿਸ ਨੇ। ਨਾਨਕ—ਹੇ ਨਾਨਕ।4।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਰਤਾ ਭਰ ਭੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, (ਮਿਹਰ ਕਰ) ਮੈਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਤਮਕ
 ਅਵਸਥਾ ਦੇਹ।1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦਾਤਾ ਹੈ, (ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਸਭ ਪਦਾਰਥ) ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦ ਵਿਚ
 ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਤੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਗੁਣ-ਹੀਨ ਨੇ ਤੇਰਾ ਇਕ
 ਭੀ ਉਪਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ।1।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੈਂ ਕੋਈ ਜਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ, ਮੈਂ ਕੋਈ ਤਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ, ਮੈਂ (ਤੀਰਥ-ਇਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿਕ ਮਿਥੇ ਹੋਏ ਕੋਈ
 ਧਾਰਮਿਕ) ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ; ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਰੀਤ-ਰਸਮ ਕਰਨੀ ਭੀ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਪਰ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੈਂ
 ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇਹ ਆਸ ਰੱਖੀ ਬੈਠਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਆਸਰੇ ਮੈਂ (ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ) ਪਾਰ ਲੰਘ
 ਜਾਵਾਂਗਾ।2।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ ਤਾਕਤਾਂ ਵਿਚ ਪੂਰਨ ਹੈ (ਅਸੀਂ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ)
 ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ (ਸਮੁੰਦਰ ਦਾ) ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੀਆਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਅਪਹੁੰਚ ਹੈ, ਤੂੰ ਅਪਹੁੰਚ ਹੈ, ਤੂੰ
 ਉੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜੀਵ ਥੋੜ-ਵਿਤੇ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਵੱਡੇ ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।3।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ, ਉਹ (ਅਸਲ) ਦੌਲਤਮੰਦ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ
 ਉਹ ਅਸਲ ਧਨਾਢ ਹਨ। ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਆਖ—ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਜਿਸ ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਸਭ
 ਸੁਖੀ ਹਨ, ਉਹ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਦੀ ਸਰਨ ਪਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।4।7।